

11	10	9	8	7		6	5		4	3	2	1
			15	14			13					12
				18					17		16	
	23				22				21		20	19
			28			27	26			25	24	
33			32				31		30			29
				36					35	34		
	40				39					38		37
		45	44	43		42				41		
	51		50			49	48				47	46
			56	55			54	53				52
63	62		61	60			59		58			57
			65							64		
				69	68						67	66
					72			71				70

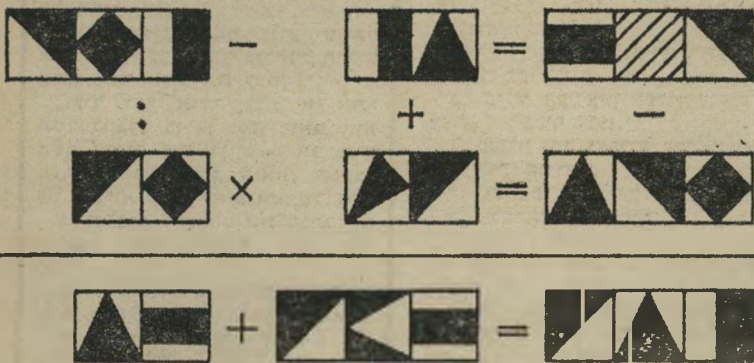
את סיתרון השבוע יש לשלוח לת.ד. 136, תל-אביב, ולציין על גבי המעטפה: "השבוע 1792". בין הפותרים יוגרלו פרסי ספרים.

**מאונך:** סוג מאכל (2) כלי לאיכסון שמן (3) מקל (4) צעצוע הקשור לחג עליו. מעוררת גועל (8) אדם לבן ביותר. מלכות קדומה (10) מילת שלילה (11) כהלכה (13) עב. (14) שר בממשלה (17) נוול בגוף (18) קיבוץ בדרום הארץ. (20) קליע מונחה (23) מסקד הפלמ"ח. (25) מטוס (26) אסיפה (27) מתכת (28) שתיקה (29) ממכות מצרים (30) עיר שבנו אבותינו במצרים (32) דמות (33) מין יתוש. (35) דרגה צבאית (36) דג של מים מתוקים. (41) מיסד הנצרות (42) קוסם (43) רעב. (45) רעל (47) קנה (49) יחידה צבאית גדולה שאינה נהוגה בצה"ל (51) אל מלחמה יווני (53) צמד (55) בעל מלאכה (57) אוסף (58) סנדויץ (59) רן (60) תבלין (61) ארמון (63) מקום המשמש לאכסון חפצים (64) מגלגולי מסא"י (65) הלך (67) מוריד ריר (69) תל חרבות.

**מאונך:** (1) חוף ים ליד נתניה (5) טוב שם מ... טוב (7) תחרה (12) מילת שאלה (15) בלופר (16) משורר ישראלי (19) שן פיל (21) אות (22) קיבוץ בדרום הארץ (23) חזור (24) צד מערב (26) סוחר (28) ערפל (29) שליט מוסלמי (31) מעבר תת קרקעי (32) עיר בהודו (34) קרוב משפחה (36) בלתי נושב (37) פלא (38) ירק (39) סופר צרפתי-אלגיראי (40) תנור (41) הלס (44) קונצ'רן תעשייתי בארץ (46) רצפט (48) כלי לראיה מרחוק (50) חסר תקווה (52) כולי (קיצור) (54) תואר כבוד גרמני (56) וויר (57) נור (58) מיכל לנוזל לים (60) אחת האמהות (62) רעל (64) רקדן נית בלט אנגליה מפורסמת (66) כינוי לכלב שהוריו שניהם מאותו הסוג (68) נרגז (70) תערובת של קמח בשומן (71) מתכת (72) גיבור אגדה מתוך "אלף לילה ולילה".

חשבוע 1792

והי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל ספרה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור כפל וחילוק יש למצוא איזו ספרה מייצג כל סמל של ריבוע.



את התשובות יש לשלוח על-גבי גלויות בלבד לת.ד. 136, ת"א, ולציין על-גבי הגלויה: "חשבוע 1792". הפתרון צריך להכיל את כל התרגיל במספרים. המועד האחרון למשלוח הפתרון — 12.1.72.

בין הפותרים יוגרלו שלושה פרסי ספרים.

קורא קולו של אבא מאיר רוטשילד בדמי יונו של בנו הבכור, "אל תשכחו מי אתם", ותשובתו של זה, "הם לא ייתנו לנו לשכוח".

הכוונה היא, כמובן, לגויים הטפשים והרשעים, שמעולם לא יכלו להתמודד עם הפיקחות, האצילות, החוכמה, התבונה וההלצה החינוכית של היהודי השמח והי עליו בגיטו הנחמד שלו.

ספרים

**רב-מכר שהוחמץ? "תורת הדפקים"** של מילמן וטאוב הוא ספר הנמצא בי מכירה חופשית בכל החנויות, ללא הגבלות של גיל. זהו ספר-מדע על "תורת הגלים האלקטרוניים, פולסים ותדירות יתר". ואיך זה הגיע לדפקים? זאת רק הוכחה נוספת לקשר האמץ שבין האקדמיה ללשון העברית לשפה העברית עצמה.

כל מי שמתכוון לקנות את ספרו החדש של ג'ון דהיקארה (במהיר של 27 ליריות!) **מאהב תמים ומאהב רגשן** (The Naive & Sentimental Lover, Hodder & Stoughton, 1971) הוצאת משום שקרא פעם את המדרג שחזר מן הכפור, והתרשם מכך שלהיקארה הוא מומחה לספרי ריגול יוצאי-דופן, מוזר הר בזה מראש. אומנם, להיקארה כתב ספרי ריגול בעלי ניחוח ריאליסטי להפליא, אבל לסיפרו החדש אין כל קשר עם ריגול. ואם במסגרת של 200-300 עמודים דים הצליח להגיש עלילות מרתקות ורעיונות מגובשים, הרי בספרו החדש יש

(המשך מעמוד 8) שלה. להקת הנגנים שברקע, הכוללת כמה מסולני התזמורת הפילהרמונית (אורי פיראנקה, טליה מנזה, ריצ'ארד לסר, ואלתר מארוז ועוד) בהדרכתו של שלום רונליר ריקלס מספקת ליווי סביל אבל חסר חדות, ברק והומור, ובמקום מסיקה עם סיפור (כפי שמקובל לתאר את מעשה בחייל) מתקבל כאן סיפור עם מסיקה.

מה שסיקרה סיקורת הצגת "שמן ב"י" נלמד נכון עוד יותר כשהמזכיר בתקליט מתוך ההצגה זו (פנונודור 13001). המוסיקה של משה וילנסקי ממשיכה להיות שימור שית ההצגה אבל לא מחוצה לה, אושיק ליו משכנע הרבה יותר כאשר הוא ניראלי בנוסף לכך שהוא נישמע, ושמעון ישראלי וזה כבר לשיר פזמונים קליטים הרבה יותר, והאולפנים הישראליים הוציאו כבר מתחת לידם הקלטות משופרות הרבה יותר. אבל אם ישנו מי שהתלהב עד כדי כך מן ההצגה, עד שנפשו יוצאת למוכרת, יכול התקליט הזה למלא בהחלט את ה"תפקיד".

**אימרת-שפר, שאומצה בידי האינטלקט-טואלים השמאלניים בצרפת, שייכת ל-סופר-מחזאי-סרטיטאי הנרי ז'אנסון, ש-לא היה היפי, ואפילו לא קומוניסט: "נשים — דאגו להביא ילדים לעולם! המדינה כבר תדאג לקבורתם."**

תיאטרון

לזכותו של המפיק אברהם דשא (התיאטרון העממי) צריך לומר שהפעם לא



"הרוטשילדים" אנט'שמיות עליה בנטו נחמד

מעל 400, וזה כנראה גם מעל יכולתו. את ההבדל בין התמימות לרגשות נטל להיקארה מן המחזאי הגרמני פרידריך שיי-לר, כשהוא מעמיד מצד אחד את התמים, האמן היוצר (ולא חשוב מה יוצר, ואם אפילו יוצר רק כמה מישפטים מוצלחים) ומגיב בכל הזדמנות ברענות הבלתי-צפויה של מי שהטבע, הנסיון והחיים לא הותירו בו את חותמם. הרגשן, נוסח לה-קארה הוא הבורגני, העשיר, והמתוסכל משום שלא מצא בעושר את מה שקיווה למצוא בו. הבורגני הכלוא בתוך מוסכמו-תיו, בין אשתו המשעממת והמשועממת, למישרו משפך משהיקרוב המוביל ל-ניצחונות גדולים לאחור, בו רועות כל בהמות התעשייה בשקט ובשלווה.

במצב כזה ברור שהרגשן נופל קורבן לקסמי התמימות, אבל תמימות אי-אפשר לרכוש תמורת שום הון שבעולם, ועל כן נשאר אלדו קאסיד, גיבורו של ג'ון דהיקארה, מחוץ למעגל הקושר את זוג יידייו המשונים, שאמנם והלן, המציעים לו (בתמימותם) היתמכרות לכל סוגי האהבה האפשריים, אורח-חיים מטורף מ' חוץ לכל מוסכמה ומיסגרת.

הקורא התמים מאמין לספר בעמודיו הראשונים. כמה רעיונות הגובלים באבי סורד וכמה קפיצות בעלילה מציגים הביטחון, אבל כבר באמצע הספר מסתבר ש-היתה זו תמימות להאמין שההבטחה אכן תתגשם. הדרך אל הסוף היא וחילה אי-טית ומיאיאשת. חבל, זה לא קרה ללה-קארה אף פעם בספרי הריגול, אולי מוטב לו שיתזר אל ההון הבטוח.

עשה חאלטורה. הוא נהג כמו רוטשילד אמיתי, כשהחליט להשקיע כסף טוב ב-"רוטשילדים", המחזמר העשיר של בוק והרגיק, מתוך חשבון שאי-אפשר לצפות להצלחה נוסח אמריקה בלי השקעה נוסח אמריקה.

הוא ייבא את הבמאי פט קאמינגס, לא חסך בתפאורות (גילה שקין), ומילא את הבמה בתלבושות ואביזרים, העמיד תיז-מורת מאשנים חיים, ולא מהקלטות מתות, והציף את הבמה במשתתפים, תחת לחסוך במשכורות ולקמץ בניצבים (הפשרה המ-קובלת בזמן האחרון, כאשר מפיקים י-ראליים מנסים להחזיק בעוגה ולאכול אותה גם יחד וזאת אומרת לעשות מחזמר קאמרי עם תשעה שחקנים).

כתוצאה מכך, הרוטשילדים הוא "שו"מוצלח.

עד כאן, המחמאות. נסה לנשוך את הוהב הזה, ותראה שאינו אלא מתכת מוזר-ייפת, ואפילו לא קשה, ואם המערכה הראשונה מעוררת דחיה מן הרדידות בתמליל, השורות המאולצות הנדחפות ל-תוך מה שצריך להיות, "מיספר מוסיקלי", אבל אי-אפשר להתחזק במוסיקה שלו, או השיר הנדחף בכוח לתוך דיאלוג, בלי סיבה בלי משמעות, ועם סימני-שאלה אחד גדול — האם באמת צריכים טוביה ר-חמשת בניו (רודנסקי, שכאילו לא ירד מן הגג, וחמישה בנים, הנלחמים על ההיגוי ועל המנגינה הדרושות גם קול, לפעמים) לשכנע את הצופה הישראלי שהיו לגויים סיבות טובות מאד לשנוא את היהודים? ואם המערכה הראשונה מביכה, הרי ה-שנייה מרגיזה לחלוטין. בסופה הרמאטי